

[Poul Dam.]

folkning i denne finanslov, og der er gaver uden mening. Først og fremmest den såkaldte omkostningsdæmpende ydelse, som blev stemt igennem i går med et acceptabelt, men dog ikke overvældende flertal, en gave på 1,9 mia kr. til et erhvervsliv, som ikke selv tror på nytten af den. De 1,9 mia kr. skal altså betales af skatteyderne, først og fremmest af lønmodtagerne, og det er meget svært at finde nogen, der har nogen som helst fornemmelse af, at dette har nogen virkning, at der bliver noget resultat af det, at det altså indgår som led i en økonomisk planlægning.

Naturligvis indgår det ikke som led i en økonomisk planlægning. Det indgår som led i det føromtalt småpolitiske forlig, som de 4 partier traf i februar, et forlig, som havde rent partitaktiske formål, hvor alle opgav deres principielle standpunkter og strikkede noget sammen, der kun havde det ene formål at vise, at man altså kunne blive enig, at man kunne lave noget. Og det er jo utvivlsomt — det ser opinionsundersøgelserne ud til at vise — at det har vakt nogen sympati i befolkningen, og det er naturligvis godt at få sympati i befolkningen, navnlig hvis den ikke er alt for kortvarig. Men det drejer sig jo om andet og mere end at vinde sympati i en eller anden kort eller længere periode i befolkningen. Det drejer sig her om ganske overordentlig alvorlige økonomiske problemer, som forliget ikke har bidraget til at løse. Man kunne spørge: hvor letsindigt vil regeringen drive sin politik blot for at få sig et bedre valggrundlag? Jeg har megen sympati for partiet venstre, og jeg ønsker det mange gode valg, men jeg ønsker endnu bedre for samfundet, og jeg er bange for, at man her har ofret samfundet på venstres alter.

Vi tror altså ikke, at finansloven, som den foreligger, kan bruges til noget, og vi vil derfor stemme imod den.

Jens Møller (KrF):

I kristeligt folkeparti er vi klar over, at Danmark befinder sig i en vanskelig situation, vi kan godt sige en alvorlig situation, bl. a. med det store betalingsbalanceunderskud, men det er dog en ting, vi kan spare os ud af.

Det, der måske i virkeligheden er det

største problem i øjeblikket, er den voldsomme inflation, vi er kommet ind i. Den truer ganske enkelt med at slå fødderne væk under hele vort økonomiske system. Når vi er kommet dertil, hvor en rente på 16 pct. i realiteten er en negativ rente for den, der får den, når vi er kommet dertil, at en forøgelse af indkomsten for mange mennesker betyder en begrænsning i forbrugsmulighederne, og når vi ser på den forvridning i priserne på fast ejendom, der er sket i de senere år, ja, så er man klar over, at denne inflation vel nok er vor største fjende. Så både for at få den standset og for at få betalingsbalanceunderskuddet ud af verden er det nødvendigt, at forbruget sættes ned, og dér må der nok først og fremmest tænkes på det offentlige forbrug, det er de fleste mennesker i dette land enige om.

Men der er en fare her, der er den fare, at man bruger udtrykket, at staten skal spare. Staten, det er sådan et dejlig upersonligt udtryk: man føler, at det er nogle andre, der skal spare, at det ikke er én selv, det går ud over, og derfor kunne jeg godt tænke mig at fremføre lige et par af de spareforslag, der blev forkastet i går, som eksempler på, hvad det vil sige, at staten skal spare.

Det vil f. eks. sige, at erhvervene selv skal betale deres konsulenter og deres eksportfremmende foranstaltninger, det vil f. eks. sige, at en masse sociale ting ville falde væk. Jeg kan nævne et par ting tilfældigt plukket ud: centralkontoret for hjemløse mænd, KFUMs fritidshjem, landsforeningen for kronisk syge, og jeg kan også nævne u-lands-hjælpen, der er skåret ned til ukendelighed i nogle af forslagene. Det vil altså sige, at hvis vi stadig vil være et land, der vil være os selv bekendt, ja, så måtte disse ting betales af private. Disse besparelser er altså kun tilsyneladende besparelser for samfundet som helhed; det gælder også en ting som nedskæringerne på børnehaverne. Det vil jo igen sige, at forældrene selv må betale. Når vi siger, at staten skal spare, vil det altså meget ofte betyde, at de enkelte borgere skal give flere penge ud på anden måde.

Så nævner man andre ting; en ting, det er meget populært at sige, er, at vi skal spare på kulturstøtten. Ja, det er selvfølgelig en politisk afgørelse, hvorvidt man skal have en støttet kultur eller ej i dette land, men man skal bare gøre sig klart, hvad det egentlig er